

Arrest

nr. 323 155 van 11 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Jan Van Rijswijcklaan 281
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van 5 september 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 27 december 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 februari 2025 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan verzoeker wordt op 20 juli 2012 een visum gezinshereniging toegekend in functie van zijn Nederlandse vader. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een F-kaart op 17 september 2012.

Op 18 april 2016 wordt verzoeker ambtshalve geschrapt en op 29 juni 2016 wordt hij opnieuw ingeschreven. Verzoeker wordt wederom in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 30 juli 2018 wordt verzoeker van ambtswege geschrapt en op 14 januari 2019 wordt hij opnieuw ingeschreven. Verzoeker wordt wederom in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 7 januari 2020 wordt verzoeker een eerste maal veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding en opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 5 juni 2020 wordt verzoeker van ambtswege geschrapt.

Op 6 januari 2021 wordt verzoeker een tweede maal veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden aangezien hij schuldig werd bevonden aan mensenhandel met het doel van prostitutie of andere vorm van seksuele uitbuiting.

Op 4 maart 2021 vroeg verzoeker een herinschrijving aan op het adres van zijn feitelijke partner E. K., die de Belgische nationaliteit bezit. Verzoeker wordt opnieuw in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 21 april 2021 dient verzoeker een aanvraag in voor een duurzaam verblijf in de vorm van een bijlage 22. Er werd geen beslissing genomen binnen de wettelijke termijn.

Op 30 juni 2021 wordt verzoeker een derde maal veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 120 uren wegens opzettelijke slagen en verwondingen ten aanzien van zijn feitelijke partner.

Op 27 april 2022 wordt verzoeker een vierde maal veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens het bewust als bestuurder niet meewerken met de rechter-commissaris en curator in de afhandeling van het faillissement en wegens inbreuken met betrekking tot het houden van een boekhouding.

Op 7 juni 2022 wordt verzoeker vader van een dochter samen met zijn feitelijke partner.

Op 16 januari 2020, 16 juni 2021, 26 oktober 2021 en 28 januari 2022 wordt verzoeker eveneens veroordeeld door de politierechtbank wegens verschillende verkeersinbreuken.

Op 5 september 2023 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf, aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 november 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"naam : C. (...)

voornaam : O. (...)

geboortedatum : (...) 1995

geboorteplaats: (...)

nationaliteit : Turkije

ALIAS : Ÿ. (...) O. (...), geboren op (...) 1995 te (...), van Turkse nationaliteit

ALIAS: Ç. (...) O. (...), geboren op (...) 1995 te (...), van Turkse nationaliteit

Krachtens artikel 44bis, § 2, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

Op 18/06/2012 heeft u een visumaanvraag gezinshereniging ingediend als descendant van uw vader Ç. (...) K. (...) (geboren op (...) 1969 te (...) (Turkije), van Nederlandse nationaliteit), op basis van art. 40 bis van de Vreemdelingenwet.

Op 20/07/2012 werd u een visum gezinshereniging toegekend.

Op 05/09/2012 heeft u zich bij het gemeentebestuur te Kalmthout aangeboden voor inschrijving en op 17/09/2012 werd u een F kaart afgeleverd, geldig tot 17/09/2017. U werd van ambtswege geschrapt uit de registers van Stabroek op 18/04/2016. Op 29/06/2016 werd u opnieuw ingeschreven in Antwerpen met afgifte van een F-kaart geldig tot 14/06/2021. Op 30/07/2018 werd u van ambtswege geschrapt uit de registers van Edegem. U vroeg op 29/10/2018 uw herinschrijving aan op de gemeente Edegem, dewelke door de Administratie werd toegestaan bij beslissing van 14/01/2019, met instructies voor de afgifte van een nieuwe F-kaart geldig tot 14/06/2021.

Op 07/01/2020 werd u bij verstek door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 800 euro (of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen), daar u schuldig werd bevonden aan wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding en aan opzettelijke slagen en verwondingen. De feiten vonden plaats op 10/07/2018.

Op 05/06/2020 werd u van ambtswege geschrapt uit de registers van Antwerpen.

Op 25/06/2020 werd u aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen ter uitvoering van het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 07/01/2020. Diezelfde dag werd u een strafonderbreking toegekend tot 12/11/2020.

Op 17/10/2020 vroeg de stad Antwerpen instructies aan DVZ voor uw herinschrijving.

Op 12/11/2020 werd u onder elektronisch thuistoezicht tot bij uw vrijstelling geplaatst.

Op 15/11/2020 werd u terug onder het gewoon gevangenisregime geplaatst als gevolg van uw veroordeling bij verstek met onmiddellijke aanhouding op 10/11/2020 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen. U tekende op 17/11/2020 in de gevangenis verzet aan tegen dit vonnis waarop de Correctionele rechtbank te Antwerpen u op 06/01/2021 veroordeelde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel gedurende 5 jaren voor een periode van 20 maanden en een geldboete van 8.000 euro met 3 jaar uitstel voor 6.000 euro (of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen), daar u schuldig werd bevonden aan mensenhandel door de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem, met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting met verzwarende omstandigheden, met name de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken en de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, of door ontvoering, machtsmisbruik of bedrog. De feiten vonden plaats in de periode van 10/09/2019 tot en met 18/09/2019.

Op 11/01/2021 werd u in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 04/03/2021 vroeg u uw herinschrijving na ambtelijke schrapping aan op de gemeente Vorst op het adres van uw Belgische partner K. (...) E. (...), (...) 1190 Vorst. Na een positieve adrescontrole zond de Administratie op 21/04/2021 instructies aan de gemeente Vorst voor uw herinschrijving en werd u een F-kaart afgeleverd geldig tot 21/04/2026.

Dezelfde dag, op 21/04/2021, diende u een aanvraag voor duurzaam verblijf in overeenkomstig Bijlage 22, dewelke op 22/04/2021 door de gemeente Vorst werd overgemaakt aan de Administratie, maar die hierover geen beslissing nam binnen de wettelijke termijn.

Op 30/06/2021 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden werkstraf van 120 uren, of een vervangende gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 800 euro (of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen), daar u schuldig werd bevonden aan opzettelijke slagen met ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende met de omstandigheid dat de schuldige het misdrijf heeft gepleegd tegen zijn echtgenoot of de persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft. De feiten vonden plaats op 21/08/2019.

Op 01/01/2022 werd u aangehouden en op 02/01/2022 opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis, ter uitvoering van het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 06/01/2021.

U kon opnieuw vanaf 03/01/2022 genieten van een strafonderbreking tot 10/02/2022. Op 10/02/2022 werd u elektronisch toezicht toegekend tot aan uw vrijstelling.

Op 27/04/2022 werd u op verzet tegen het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen dd. 20/10/2021 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 4.000 euro (of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen), daar u schuldig werd bevonden aan als bestuurder, in rechte of in feite, van een gefailleerde vennootschap of rechtspersoon (vonnis van faillietverklaring van de ondernemingsrechtbank te Antwerpen dd. 12/12/2019) met name van (...) BV, waarvan de voornaamste handelsactiviteit bestond in het uitbaten van een eetgelegenheid, met maatschappelijke zetel in de (...) te Antwerpen, wetens en met bedrieglijk opzet, geen medewerking te hebben verleend aan de rechter-commissaris en curator, nodig voor een correcte afhandeling van het faillissement (feiten gepleegd tussen 12/12/2019 en 01/12/2020, meermaals, op niet nader bepaalde data) en aan inbreuken met betrekking tot het houden van een boekhouding en jaarrekeningen van ondernemingen: namelijk door een onvolledige boekhouding te voeren met betrekking tot (...) BV (feiten gepleegd tussen 01/11/2018 (aanstelling als zaakvoerder) en 12/12/2019 (datum faillissementsvonnis), meermaals).

Op 08/06/2022 werd u in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 04/04/2023 bood u zich aan in de gevangenis van Sint-Gillis ter uitvoering van het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 27/04/2022 onder elektronische thuisdetentie. U geniet momenteel opnieuw van een onderbreking van de strafuitvoering op de Waaglaan 40 bus 6 te 1050 Elsene. Uw strafeinde is voorzien op 01/10/2023.

Op 16/01/2020, 16/06/2021, 26/10/2021 en 28/01/2022 werd u veroordeeld voor verkeersinbreuken bij de politierechtbank.

+++

Op 03/08/2022 werd u in het kader van artikel 62§1 van de Vreemdelingenwet een aangetekend schrijven verstuurd naar uw adres te (...) Vorst om u op de hoogte te stellen van het feit dat overwogen werd uw verblijf te beëindigen om u zo mogelijkheid te bieden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Aangezien u niet thuis bleek te zijn liet de postbode op 04/08/2022 een bericht achter in uw brievenbus dat de aangetekende zending af te halen was in het postkantoor. U heeft de aangetekende zending echter niet afgehaald. Uit de consultatie van uw rijksregister blijkt dat u op 17/01/2023 uw adreswijziging naar de (...) te Brussel hebt gemeld aan de gemeente. Er werd dan ook op 07/02/2023 naar dit adres een aangetekende vragenlijst hoorrecht verstuurd. Aangezien u opnieuw niet thuis bleek te zijn, liet de postbode op 08/02/2023 een bericht achter in uw brievenbus dat de aangetekende zending af te halen was in het postkantoor. Ook deze aangetekende zending hebt u niet afgehaald. Vermits u sinds 04/04/2023 een strafonderbreking werd toegekend op de (...) te 1050 Elsene (dit betreft het adres van uw partner K. (...) E. (...) en dochter Ç. (...) E. (...)) werd u op 13/04/2023 een derde vragenlijst hoorrecht per aangetekende zending gestuurd op dit adres. Opnieuw liet de postbode op 14/04/2023 een bericht achter in uw brievenbus dat de aangetekende zending af te halen was in het postkantoor. U heeft ook deze aangetekende zending niet afgehaald. Aangezien u tot 3 keer toe geen gevolg gaf aan het aangetekende schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken, worden uw familiale en economische situatie, uw gezondheidstoestand en uw socio-culturele integratie beoordeeld aan de hand van de beschikbare informatie in uw administratief dossier (cfr. infra).

+++

Overwegende dat uit uw administratief dossier blijkt dat u in België een feitelijke relatie hebt met K. (...) E. (...) (geboren op (...) 1995 te Sint-Joost-ten-Node, zij is Belg sinds 30/04/1998). Volgens de gegevens in het Rijksregister stonden jullie op hetzelfde adres ingeschreven tussen 14/03/2021 en 20/04/2022, aanvankelijk te Antwerpen op de (...) en nadien te Vorst op de (...). Jullie hebben echter nooit een wettelijke samenwoning geregistreerd. Overwegende dat u op 30/06/2021 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen werd veroordeeld tot een definitief geworden werkstraf van 120 uren, of een vervangende gevangenisstraf van 1 jaar, daar u schuldig werd bevonden aan opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid aan uw partner K. (...) E. (...) (zie supra). In het betreffende vonnis lezen we het volgende: "Uit het strafdossier blijkt dat beklaagde [u] op 22/08/2019 zijn vriendin, K. (...) E. (...), heeft geslagen. Volgens het slachtoffer had beklaagde gedronken en was hij kwaad omdat zij met een vriendin 's nachts was thuisgekomen en ze een glas hadden gedronken. Beklaagde [u] zou extreem jaloers zijn. Het zou dagelijkse kost zijn dat beklaagde jaloers en agressief is maar dit keer was hij te ver gegaan door haar meerdere vuistslagen te geven over heel haar lichaam. Hij had haar dit keer zo geslagen dat ze op de grond was terechtgekomen. Hij had haar een blauw oog geslagen. Haar vriendin was tussenbeide kunnen komen. K. (...) E. (...) gaf wel aan dat ook zij een drankprobleem heeft en dat ze recent was opgenomen geweest. Verbalisanten stellen verschillende verwondingen vast. Een medisch attest stelde dat K.E. een blauw linkeroog had, een kleine kneuzing ter hoogte van de neus, en een kneuzing ter hoogte van de linkerkaak. Ze was vier dagen arbeidsongeschikt. Haar vriendin, M.N., bevestigde het relaas van K. (...) E. (...)." Overwegende dat uit uw gevangenisdossier blijkt dat u tijdens uw eerste detentie van 25/06/2020 tot 11/01/2021 vier keer virtueel bezoek kreeg van mevrouw K. (...) E. (...) tussen 16/12/2020 en 08/01/2021 (Covid-periode). Volgens het Rijksregister verhuisde mevrouw K. (...) op 20/04/2022 naar de (...) te Elsene en beviel ze op (...)/2022 van jullie dochter C. (...) E. (...). Op 17/01/2023 meldde u uw adreswijziging naar de (...) te 1000 Brussel. U verkreeg op 04/04/2023 een strafonderbreking op het adres van mevrouw K. (...) E. (...) en uw dochter C. (...) E. (...).

Uit het Rijksregister blijkt dat u sinds 24/05/2023 het voorwerp uitmaakt van een voorstel tot afvoering van ambtswege, dit betekent dat uw huidige verblijfplaats onbekend is.

Vermits u tot drie maal toe geen gevolg gaf aan uw vragenlijst hoorrecht (zie supra), is uw huidige relationele en familiale situatie bijzonder onduidelijk. We kunnen wel afleiden dat uw relatie met mevrouw K. (...) E. (...) een turbulent verloop kent en dat u weinig respect voor haar toont. Naast de eerder genoemde feiten van

partnergeweld blijkt uit het vonnis van 06/01/2021 dat u, terwijl uw partner in Turkije was, haar vriendin M. A. onderdak bood en dat zij zich in ruil daarvoor moest prostitueren. M. A. was ook heel bang van u omdat ze ook gezien heeft dat u uw partner zeer hard geslagen heeft.

U legt daarnaast ook geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw kind noch wordt aangetoond dat u een sterke band zou hebben met uw dochter. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van het kind, of u deelt in de beslissingen over haar opvoeding, et cetera. In casu zijn er weinig elementen die aantonen dat u een zorgdragende volwassene bent voor uw minderjarige dochter. Toch wordt u in dit verband het voordeel van de twijfel gegeven en wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het beëindigen van uw verblijfsrecht in België vormt dan ook een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in allé beslissingen die kinderen raken, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11/12/2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16/05/2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). De samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treden.

Dat de uitoefening van uw familieleven met uw dochter die in België verblijft, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen buitensporig misdadig gedrag. U had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan uw regulier verblijfsrecht. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u ernstige strafrechtelijke feiten pleegde ten opzichte van de moeder van uw kind, zoals hierboven reeds geargumenteed. U werd daarnaast nog 2 keer veroordeeld voor ernstige en gewelddadige feiten ten opzichte van vrouwen, met name wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, opzettelijke slagen en verwondingen en mensenhandel teneinde deze persoon aan te zetten tot prostitutie (zie infra). Het valt ernstig te betwijfelen of u een veilige thuisomgeving zou kunnen creëren voor uw minderjarige dochter.

Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat een verwijdering van het grondgebied niet noodzakelijk afbreuk hoeft te doen aan uw gezinsleven. De voorgehouden gezinsband met uw minderjarige dochter wordt niet verbroken door uw verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen u namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met uw dochter en het gezins- en privéleven met haar verder te onderhouden (EHRM 26/06/2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Gezien uw kind over de Belgische nationaliteit beschikt, kan zij het land vrij in- en uitreizen (onder begeleiding van een meerderjarige), waardoor zij eventueel periodiek op bezoek kan komen op de plaats waar u verblijft.

Overwegende dat uit het Rijksregister blijkt dat u sedert 02/12/2016 werd uitgeschreven op het adres van uw vader Ç. (...) K. (...) (geboren op (...) 1969 te (...) (Turkije); en dat uw vader, alsook uw halfzussen C. (...) C. (...) (geboren te Apeldoorn op (...) 1995), C. (...) N. (...) (geboren te Apeldoorn op (...) 1998) en halfbroer C. (...) I. (...) H. (...) (geboren te Apeldoorn op (...) 2005, allen van Nederlandse nationaliteit) sedert 28/07/2017 van ambtswege werden afgevoerd uit de registers van Antwerpen met onbekende verblijfplaats; dat uw halfbroer C. (...) H. (...) (geboren te (...) op (...) 1988, van Turkse nationaliteit) ingeschreven staat in Antwerpen op de (...) onder F+-kaart geldig tot 19/11/2031 en dat uw halfbroer C. (...) M. (...) (geboren te (...) op (...) 1990, van Turkse nationaliteit) ingeschreven staat op de (...) te 2610 Antwerpen onder F+-kaart geldig tot 13/10/2031. Er staan geen gevangenisbezoeken van hen geregistreerd in uw gevangenisdossier. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen andere meerderjarige familieleden. Er wordt op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13/02/2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10/07/2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit het geheel van uw administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen uzelf en uw vader en halfbroers en halfzussen. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw vader en halfbroers en halfzussen wordt bijgevolg niet aangenomen.

De contacten die u met uw vader en halfbroers en halfzussen mogelijks nog zou onderhouden, kunnen gemakkelijk verder gezet worden via de moderne communicatiemiddelen zoals telefoon, internet of via korte bezoeken aan het land waar u zich zou vestigen.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is supérieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

+++

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis, § 2, van de wet van 15/12/1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Wat betreft uw familiale situatie verwijzen we naar hetgeen hierboven werd uiteengezet.

Momenteel bent u 28 jaar oud. Overwegende dat u bent aangekomen in België rond 05/09/2012. Op dat moment was u 17 jaar oud. Overwegende dat hieruit dus blijkt dat u het grootste deel van uw leven in Turkije hebt doorgebracht; u bent er opgegroeid en hebt er school gelopen.

Overwegende dat uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat u 11 jaar in België verblijft. U pleegde uw eerste strafbare feiten toen u 6 jaar in België was, met name op 10/07/2018.

Gezien u uw aangetekende vragenlijst hoorrecht niet hebt ingevuld, heeft de Administratie geen informatie over uw behaald opleidingsniveau en uw beroepservaring. Overwegende dat uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat u tussen 12/08/2015 en 12/09/2015 een maand werkzaam was voor (...) BV, tussen 04/12/2015 en 15/01/2016 iets langer dan een maand voor (...) BV, op 28/06/2016 een dag voor (...), tussen 14/08/2017 en 08/05/2018 een periode van ongeveer 9 maanden voor (...) BV en tussen 01/10/2020 en 31/10/2020 een maand voor (...) SRL. Gezien de korte looptijd van deze jobs, kan hieruit geen bijzondere integratie blijken. U bent blijkbaar niet in staat een job langdurig aan te houden. Overwegende dat u daarnaast in de periode tussen 10/05/2019 en 19/07/2019 en in de periode tussen 03/08/2021 en 29/09/2021 werkzaam was via interimkantoor Randstad Belgium NV. Aangezien aan dergelijke interimcontracten echter op elk moment een einde kan worden gesteld door de werkgever is de stabiliteit en de regelmatigheid van deze bestaansmiddelen allerm minst aangetoond. Interimarbeid is per definitie slechts tijdelijk en flexibel.

Overwegende dat uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat u zelfstandige was als hoofd van de BV (...). Uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat u tussen 02/10/2018 en 22/06/2022 als zelfstandige was aangesloten bij sociaal verzekeringsfonds Zenito. Op 12/12/2019 werd de BV (...) echter failliet verklaard door de ondernemingsrechtbank te Antwerpen. Op 27/04/2022 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden, daar u schuldig werd bevonden aan als bestuurder, in rechte of in feite, van een gefailleerde vennootschap of rechtspersoon, met name (...) BV, waarvan de voornaamste handelsactiviteit bestond in het uitbaten van een eetgelegenheden, met maatschappelijke zetel in de (...) te Antwerpen, niet verlenen van de medewerking aan de rechter-commissaris en curator, nodig voor een correcte afhandeling van het faillissement en aan inbreuken met betrekking tot het houden van een boekhouding en jaarrekeningen van ondernemingen: namelijk door een onvolledige boekhouding te voeren met betrekking tot (...) BV. De rechtbank oordeelde het volgende: "De feiten zijn ernstig. De handelingen van verzoekende partij wijzen op een verminderd normbesef en een gebrek aan respect voor de schuldeisers van zijn failliete vennootschap." Bovendien legde de rechter u een beroepsverbod op van 5 jaar. Hieruit kan dan ook duidelijk geen bijzondere integratie blijken.

Overwegende dat uit een consultatie van gegevensbank Dolsis blijkt dat u sinds 10/10/2022 werkzaam bent voor (...) NV. U bent hier op dit moment dus iets langer dan 10 maand werkzaam. In ieder geval bent u er nog niet lang tewerkgesteld.

Overwegende dat uit het bovenstaande blijkt dat u slechts ongeveer 26 maanden en half gewerkt hebt in loondienst en een periode van iets meer dan één jaar als zelfstandige, op een totale periode van 11 jaar tijd, hetgeen niet kan beschouwd worden als een duurzame economische binding met het gastland. Bovendien was u niet tevreden met hetgeen u op legale wijze kon verdienen, gezien u nog extra inkomsten trachtte te genereren door het aanzetten tot en het uitbuiten van de prostitutie van een kwetsbaar persoon.

Overwegende dat uit informatie verkregen via de POD Maatschappelijke Integratie blijkt dat u leefloon hebt ontvangen van het OCMW te Edegem van 04/02/2018 tot 14/09/2018 en van het OCMW te Vorst van 28/03/2022 tot 30/09/2022.

Verder blijkt uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen dd. 06/01/2021 dat u de prostitutie uitbuitte van een jonge en (mentaal) kwetsbare vrouw, met louter eigen geldgewin voor ogen en zonder stil te staan bij de nefaste gevolgen voor haar fysieke, psychische en seksuele integriteit.

Gezien deze elementen en het feit dat u nog maar kortstondig tewerkgesteld bent voor (...) NV, kan geconcludeerd worden dat er geen sprake is van een bijzondere economische binding met België.

Het herhaaldelijk niet respecteren van de wettelijke bepalingen in België getuigt daarenboven expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

U bent in Turkije opgegroeid en hebt er school gelopen. Overwegende dat u geen gevolg gaf aan de door u via aangetekende zending verstuurde vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht, waardoor u de Dienst Vreemdelingenzaken geen zicht geeft op welke banden u nog precies heeft met Turkije. Toch kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u ook andere banden dan uw nationaliteit hebt met Turkije. Er mag logischerwijze verwacht worden dat u de Turkse taal nog machtig bent. Niettegenstaande een terugkeer naar Turkije na 11 jaar verblijf in België ongetwijfeld weer enige aanpassing zal vergen, maakt u nergens aannemelijk dat dit onmogelijk is. U hebt er immers de grootste tijd van uw leven doorgebracht, bent opgegroeid in een Turks gezin zodat u vertrouwd bent met de Turkse cultuur en uw familie kan u mogelijks helpen bij het opbouwen van een privéleven en het zoeken naar een job in uw land van herkomst. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw huidige leeftijd van 28 jaar toelaat te veronderstellen dat u in staat bent om op zelfstandige basis uw leven in Turkije opnieuw op te bouwen en uw banden met uw land van herkomst terug aan te sterken. Uw familie beschikt er ongetwijfeld nog over kennissen die u bij uw re-integratie kunnen ondersteunen. De (beperkte) werkervaring die u in België opgedaan heeft, kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job elders. Er liggen geen stukken voor dat u in Turkije, dan wel elders, geen degelijke job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien.

Overwegende dat er geen gevangenisbezoeken door vrienden geregistreerd zijn in uw gevangenisdossier. Overwegende dat u de Dienst Vreemdelingenzaken geen zicht geeft op het feit of u in België een vriendenkring hebt opgebouwd, gezien u geen gevolg gaf aan de vragenlijst hoorrecht. Het is echter normaal dat u gedurende uw verblijf in België een netwerk opbouwde. De contacten met eventuele vrienden in België kunnen via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft, onderhouden worden.

Vermits u geen gevolg gaf aan de aangetekende vragenlijst hoorrecht, geeft u de Dienst Vreemdelingenzaken geen zicht op het feit of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Uit het geheel van uw administratief dossier blijken echter geen elementen met betrekking tot uw gezondheid, waardoor een terugkeer naar Turkije onmogelijk is. Een eventuele schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Door uw herhaald ten toon gespreide geweld en gebrek aan respect voor vrouwen, uw gebrek aan verantwoordelijkheidszin, schuldinzicht en normbesef valt het niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst zult stellen, waardoor het noodzakelijk is uw verblijf te beëindigen met het oog op het vrijwaren van de openbare orde.

De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U hebt een beladen strafblad en lijkt niet in staat om u aan de geldende wetten te houden. Ondanks uw relatief jonge leeftijd werd u tussen 07 januari 2020 en 27 april 2022 niet minder dan 4 keer strafrechtelijk

veroordeeld in België, voor verschillende feiten: wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, opzettelijke slagen en verwondingen, mensenhandel teneinde deze persoon aan te zetten tot prostitutie, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie u heeft samengewoond, inbreuken op de faillissementswet en een inbreuk op de wetgeving inzake de boekhouding en jaarrekeningen van ondernemingen. U werd in totaal als 28-jarige reeds veroordeeld tot 58 maanden gevangenisstraf in België, wat neerkomt op bijna 5 jaar op uw verblijfsduur van 10 jaar. Daarenboven kreeg u nog werkstraffen van 100 en 120 uren.

Overwegende dat u een eerste veroordeling opliep voor een geweldsdelict gericht tegen een vrouw op 07/01/2020. Zo werd u die dag bij verstek door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 800 euro, daar u schuldig werd bevonden aan wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding en aan opzettelijke slagen en verwondingen. In het betreffende vonnis lezen we het volgende met betrekking tot de gepleegde feiten: "Op 10 juli 2018 begaven de verbalisanten zich ter plaatse voor een dame die door een man [u] geslagen werd.

Ter plaatse troffen de verbalisanten het slachtoffer, [E.S.]. Zij was overstuur, Het een angstige indruk na en was bezorgd dat de verdachte (die zij pas had leren kennen als "O. (...)" nog in de buurt zou zijn. De verbalisanten stelden vast dat ze verwondingen had opgelopen. Haar rechterwang en rechterelleboog waren gezwollen en ze had pijn aan de rechterhand.

De verbalisanten identificeerden twee getuigen als zijnde [G.K.] en [F.V.]. De oproepster [S.N.] die eveneens getuige was van de feiten was niet meer terplaatse. [...]

[E.S.] verklaarde dat ze na een discussie met haar vriend naar huis wilde liften, waarna een man [u] stopte die vroeg of ze mee iets wilde gaan drinken. Ze waren naar café "(...)" gereden in de (...) te Antwerpen.

De man stelde dat het zijn café was. Hij vroeg haar om te dansen maar daar had ze geen zin in. Vervolgens trachtte hij haar te kussen, waarop ze dit had afgewezen. Desalniettemin bleef hij dit proberen. Toen ze in een aparté ruimte in het café zaten en [E.S.] naar buiten wilde, ging de man voor de deur staan zodat ze niet meer weg kon. Hij trachtte haar opnieuw te kussen. Toen ze daar niet op in ging en zei dat ze weg wilde, verhinderde hij dit. Hij werd vervolgens ook fysiek agressief en sloeg haar in het gezicht. Toen S. (...) begon te gillen, plaatste hij zijn hand over haar mond. Hij had haar ook b j de nek gegrepen en trachten te wurgen. [E S.] slaagde erin, los te geraken en naar de voorkant van het café te lopen. Aldaar had de man haar meermaals vastgegrepen, haar opnieuw geslagen en zijn hand voor haar mond geplaatst. [E.S.] was op het raam beginnen slaan zodat voorbijgangers dit zouden opmerken. Ze had de aandacht van een dame kunnen trekken en was naar buiten kunnen lopen. Nadien werd ze opnieuw geslagen door de man, die met een wagen was weggereden omdat hij wist dat de politie verwittigd werd.

Getuige [V.] verklaarde dat hij een vaste klant van zijn winkel [S.N.] bij een groepje mensen zag staan. Hij zag een andere dame die duidelijk overstuur was en heel bang. Na zich geparkeerd te hebben zag hij dat een man [u] de angstige dame vast had en met zijn vuist in haar onderbuik sloeg. [V.] had geroepen naar de man die vervolgens was vertrokken met een voertuig waarvan [V.] de nummerplaat had kunnen noteren.

[S.N.] stuurde een e-mail aan de verbalisanten waarin ze onder meer verklaarde dat ze een vrouw had horen roepen en gillen. Zij was op het glas van de binnenzijde van een deur aan het slaan en werd vervolgens weggetrokken van de deur door een man die zijn vuisten gebruikte om de vrouw te slaan. Hij probeerde haar te smoren door zijn hand voor haar mond te houden. Nadat de vrouw zich had losgemaakt uit zijn greep, liep ze opnieuw naar de deur en schreeuwde ze om hulp. Ze was duidelijk doodsbang. Haar lip bloedde. [N.] had vervolgens de politie gebeld. De man had tegen [N.] gebruld dat ze diende weg te gaan; maar zij was ter plaatse gebleven omdat ze ervan overtuigd was dat het anders slecht zou aflopen met het slachtoffer. De man draaide de sleutel om die op de deur zat en duwde het slachtoffer naar buiten. Hij herhaalde dat [N.] diende te vertrekken. Hij was vervolgens in zijn wagen gestapt en weggereden. Gevraagd waarom de man haar zo behandelde, zei het slachtoffer dat ze niet wilde ingaan op zijn avances. Even later kwam de verdachte terug om te zeggen dat het slachtoffer haar spullen uit het café kon nemen en dat ze diende te vertrekken vooraleer de politie er zou zijn. Vervolgens was hij opnieuw vertrokken, na het slachtoffer nog een slag op de arm te hebben gegeven."

Ook hier minimaliseerde u de feiten tijdens uw verhoor. Zo lezen we het volgende in het vonnis: "Bij zijn verhoor hield beklaagde [u] voor dat het slachtoffer plots agressief zou zijn geworden. Toen hij haar naar buiten duwde, had een vrouw de politie gebeld. Beklaagde zou het slachtoffer niet geslagen hebben, enkel hard geduwd. Zij had hem ook geduwd. Er was volgens beklaagde enkel wat duw- en trekwerk geweest. De getuigen logen volgens hem. Hij wist naar eigen zeggen niet hoe het kwam dat het slachtoffer gekwetst raakte. Hij zou de kwetsuren niet hebben gezien. "

De rechtbank oordeelde het volgende: "De feiten zijn zeer ernstig. Beklaagde schrok er niet voor terug, een dame die niet wilde ingaan op zijn avances wederrechtelijk van haar vrijheid te beroven en haar slagen toe te brengen. Een streng signaal dringt zich op, ten einde beklagde duidelijk te maken dat zulke reactie op het afwijzen van zijn avances hoegenaamd niet door de beugel kan." Logischerwijze kunnen we er vanuit gaan dat het incident erger kon afgelopen zijn indien er geen tussenkomst van getuigen was geweest. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u de feiten terug minimaliseerde en dat u probeerde weg te vluchten voor de politie.

Overwegende dat u daarnaast werd veroordeeld tot mensenhandel teneinde deze persoon aan te zetten tot prostitutie. Op 06/01/2021 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel gedurende 5 jaren voor een période van 20 maanden en een geldboete van 8.000 euro met 3 jaar uitstel voor een bedrag van 6.000 euro. In het betreffende vonnis lezen we het volgende met betrekking tot de gepleegde feiten: "verzoekende partij [u] staat terecht voor mensenhandel met als doel de uitbuiting van prostitutie, met de verzwarende omstandigheden dat er misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand van het slachtoffer en dat er listige kunstgrepen, geweld of bedreigingen werden aangewend.

Uit het strafdossier blijkt dat de politie op 18 September 2019 wordt opgeroepen naar een appartement in de (...) te Antwerpen. Ze treffen er [M.A.] aan, die een zeer verwarde indruk geeft. Het appartement is onhygiënisch en wanordelijk.

Ze zegt cannabis te hebben gebruikt en sinds haar meerderjarigheid in psychiatrische instellingen te verblijven omwille van een borderlinestoornis. Ze gebruikt dagelijks slaapmiddelen en antidepressiva. Via een vriendin kwam ze in contact met verzoekende partij die haar onderdak bood. Zij moest zich in ruil daarvoor prostitueren. verzoekende partij regelde de klanten voor haar en maakte een profiel voor haar aan op redlights.be. Als verzoekende partij zei dat er een klant kwam, was ze verplicht deze te ontvangen. Ze moest (gewelddadige) seks hebben zonder condoom met de klanten en werd geslagen door verzoekende partij naar aanleiding van een discussie over geld. Ze is heel bang van verzoekende partij omdat ze ook gezien heeft dat hij haar vriendin zeer hard geslagen heeft.

Verzoekende partij verklaart in zijn verhoor dat [M.A.] een vriendin van zijn vrouw is. Toen zijn vrouw in Turkije was, heeft hij [M.A.] enkele dagen in zijn appartement laten verblijven. verzoekende partij ontkent haar te hebben geslagen en zegt dat ze drugs gebruikt. Hij geeft wel toe te weten dat ze zich prostituteert en heeft voor haar een profiel aangemaakt met zijn emailadres en gsm-nummer op een online seksplatform. Hij deed dit op haar vraag. Hij gaf haar ook de klanten door die hem contacteerden. Zij hield het meeste geld voor zichzelf. Hij zou slechts een aantal keren geld hebben gevraagd, doch dit hebben terugbetaald. Hij ontkent ooit geweld te hebben gebruikt.

In zijn conclusie argumenteert verzoekende partij dat het morele element van de seksuele uitbuiting afwezig is aangezien het slachtoffer zich vrijwillig prostituteerde. Uit zijn verklaring blijkt echter dat hij kennis had van de kwetsbare toestand van het slachtoffer, wat hij ook bevestigde ter zitting.

Verzoekende partij wist bovendien dat het slachtoffer kampte met een verslaving aan verdovende middelen en geeft zelfs aan dat hij voor haar verdovende middelen ging aankopen. Overigens is voor het misdrijf van mensenhandel de (eventuele) toestemming van het slachtoffer niet van belang.

In de conclusie wordt daarnaast opgeworpen dat er aan de waarachtigheid van de verklaringen van het slachtoffer kan getwijfeld worden, gelet op haar psychiatrische achtergrond en de medicatie die ze hiervoor gebruikt. De verklaringen van het slachtoffer worden evenwel ondersteund door objectieve elementen in het onderzoek waaronder de vaststellingen van de verbalisanten en de uitlezing van het gsm-toestel van het slachtoffer. Het feit dat het slachtoffer medicatie gebruikt voor haar mentale aandoeningen onderstreept daarenboven des te meer haar kwetsbare toestand.

In plaats van op een andere manier het jonge, kwetsbare slachtoffer hulp te bieden, maakte verzoekende partij een profiel aan voor het slachtoffer op redlight.be.

Uit de uitlezing van de GSM van [M.A.] blijkt dat hij ook effectief zelf klanten regelde voor haar. Daarnaast vroeg hij haar onder meer of ze anale seks wil hebben zonder condoom, want zo kan er 50 euro extra verdiend worden. Uit de berichten blijkt ook dat hij haar instrueert over de prijzen voor seksafspraken.

verzoekende partij nam aldus een coördinerende rol op en profiteerde van de erg kwetsbare toestand waarin het slachtoffer zich bevond. "

De rechtbank oordeelde dan ook: "De feiten zijn zeer ernstig. verzoekende partij buitte de prostitutie van een jonge en (mentaal) kwetsbare vrouw uit, met louter eigen geldgewin voor ogen en zonder stil te staan bij de nefaste gevolgen voor haar fysieke, psychische en seksuele integriteit. "

Bovendien blijkt uit bovenstaande dat u de feiten voor de rechtbank minimaliseerde en schaamteloos misbruik maakte van een kwetsbare persoon met het oog op louter geldgewin, hetgeen wijst op een manifest gebrek aan normbesef.

Verder werd u op 30/06/2021 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden werkstraf van 120 uren, of een vervangende gevangenisstraf van 1 jaar voor feiten van intrafamiliaal geweld. In het betreffende vonnis lezen we het volgende: "Beklaagde [u] dient zich te verantwoorden voor opzettelijke verwondingen of slagen aan partner met arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

Uit het strafdossier blijkt dat beklaagde op 22/08/2019 zijn vriendin, K. (...) E. (...), heeft geslagen. Volgens het slachtoffer had beklaagde gedronken en was hij kwaad omdat zij met een vriendin 's nachts was thuisgekomen en ze een glas hadden gedronken. Beklaagde zou extreem jaloers zijn. Het zou dagelijkse kost zijn dat beklaagde jaloers en agressief is maar dit keer was hij te ver gegaan door haar meerdere vuistslagen te geven over heel haar lichaam. Hij had haar dit keer zo geslagen dat ze op de grond was terechtgekomen. Hij had haar een blauw oog geslagen. Haar vriendin was tussenbeide kunnen komen. K. (...) E. (...) gaf wel aan dat ook zij een drankprobleem heeft en da ze recent was opgenomen geweest.

Verbalisanten stellen verschillende verwondingen vast. Een medisch attest stelde dat het K. (...) E. (...) een blauw linkeroog had, een kleine kneuzing ter hoogte van de neus, en een kneuzing ter hoogte van de linkerkaak. Ze was vier dagen arbeidsongeschikt.

Haar vriendin, [M.N.], bevestigde het relaas van K. (...) E. (...)."

De rechtbank oordeelde het volgende: "De feiten zijn ernstig en geven blijk van een normvervaging en een gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit, al dan niet ingegeven door alcoholmisbruik. [...]

Het Openbaar Ministerie vordert een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 100 euro.

Namens beklaagde wordt een werkstraf gevraagd. Beklaagde en het slachtoffer zouden thans nog steeds een koppel zijn en er zouden geen spanningen meer zijn. Beklaagde had zijn agressiebeheersing verloren ingevolge het drankprobleem van zijn vriendin.

Gelet op de relatief jeugdige leeftijd van beklaagde en nu de werkstraf gedragscorrigerend werkt, mits medewerking van de veroordeelde, acht de rechtbank een werkstraf in casu gepast. Tevens wordt beklaagde een geldboete opgelegd. "

Uit uw veroordelingen blijkt dat u uw driften niet onder controle kan houden en u onvoldoende rekening houdt met andermans fysieke en psychische integriteit. De maatschappij kan dergelijk gewelddadig gedrag in geen geval tolereren. Daar waar u als partner een vertrouwenspersoon had moeten zijn, zorgde uw gewelddadige ingesteldheid voor een sfeer van onveiligheid binnen het gezin. Uw herhaaldelijk agressief gedrag verstoorde de rust en het welzijn van uw partner. Partnergeweld is in onze hedendaagse samenleving ontoelaatbaar daar ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers.

Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld verplicht staten "vrouwen te beschermen tegen allé vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen".

Uw manifest gebrek van respect voor de vrouw hoort niet thuis in onze maatschappij waar conflicten op andere manieren worden opgelost. Bovendien verhoogt uw gewelddadig gedrag het onveiligheidsgevoel in de samenleving.

Voorts pleegde u strafbare feiten bij de uitvoering van uw zelfstandige activiteit als uitbater van een eetgelegenheid. Op 27/04/2022 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 4.000 euro, alsook een beroepsverbod van 5 jaar, daar u schuldig werd bevonden aan als bestuurder, in rechte of in feite, van een gefailleerde vennootschap of rechtspersoon (vonnis van faillietverklaring van de ondernemingsrechtbank te Antwerpen dd. 12/12/2019) met name van (...) BV, waarvan de voornaamste handelsactiviteit bestond in het uitbaten van een eetgelegenheid, met maatschappelijke zetel in de (...) te Antwerpen, niet verlenen van de medewerking aan de rechter-commissaris en curator, nodig voor een correcte afhandeling van het

faillissement en aan inbreuken met betrekking tot het houden van een boekhouding en jaarrekeningen van ondernemingen: namelijk door een onvolledige boekhouding te voeren met betrekking tot (...) BV. Met betrekking tot de gepleegde feiten lezen we in het betreffende vonnis het volgende: "Bij vonnis van de rechtbank van koophandel te Antwerpen, afdeling Antwerpen dd. 12 december 2019 werd de BV (...) (met verzoekende partij [u] als zaakvoerder) failliet verklaard. Mr. [E.G.] werd aangesteld als curator.

Uit de memorie inzake faillissement die door de curator werd opgesteld blijkt dat de boekhouding niet voorhanden was (met uitzondering van een balans die werd overgemaakt door de voormalige boekhouder). verzoekende partij werd meermaals uitgenodigd maar de curator kon nog geen gesprek hebben met hem. Er diende een PV van niet-bevinding te worden opgemaakt.

verzoekende partij (die ondertussen blijkbaar werd gecontacteerd door het personeel van de gefailleerde vennootschap m.o.o. ontslagpapieren) had uiteindelijk een afspraak gemaakt bij de curator maar was vervolgens niet verschenen.

In besluiten en ter zitting stelt de curator dat hij verzoekende partij meermaals aanschreef op verschillende adressen. verzoekende partij nam éénmaal contact om voormelde personeelsproblemen aan te kaarten maar bleef in gebreke om aan de curator de documenten te bezorgen die deze nodig had voor de afwikkeling van het faillissement; verzoekende partij bezorgde een aantal loonbrieven en hield voor dat hij voor de rest geen documenten had. De curator stelt verder dat door verzoekende partij geen boekhouding meer werd gevoerd. De laatste (voorlopige) balans was deze per 31 december 2018; van de activa die erop werden vermeld kon de curator geen spoor terugvinden. "

De rechtbank oordeelde het volgende: "De feiten zijn ernstig. De handelingen van verzoekende partij wijzen op een verminderd normbesef en een gebrek aan respect voor de schuldeisers van zijn failliete vennootschap."

Overwegende dat u daarenboven op 16/01/2020, 16/06/2021, 26/10/2021 en 28/01/2022 werd veroordeeld voor verkeersinbreuken door de politierechtbank. Zo liep u geldboetes op gaande van 80 euro tot 3.200 euro, rijverboden van 4 maanden en 6 maanden en zelfs een werkstraf van 100 uur, wegens het niet hebben van een rijbewijs (3 keer), weigeren het voertuig te verplaatsen, snelheidsovertredingen (3 keer), alcoholintoxicatie achter het stuur (adem-of bloedanalyse tussen 0,5 mg/l en 1,2 g/l) en onopzettelijke slagen en verwondingen. De wegcode bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid, er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de politierechtbank. Hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet uw eerste zorg lijkt te zijn geweest. Ze tonen ook uw gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin u leeft.

U kreeg in het verleden diverse gunstmaatregelen onder de vorm van straffen met uitstel en onder elektronisch toezicht (dit laatste was mogelijks ook een gevolg van de corona-maatregelen). U bent evenwel hardleers. U werd op 07/01/2020 bij verstek veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf met onmiddellijke aanhouding en een geldboete van 800 euro wegens wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving en opzettelijke slagen en verwondingen. Naar aanleiding van deze veroordeling werd u op 25/06/2020 opgesloten maar u kreeg diezelfde dag een onderbreking van de strafuitvoering tot 12/11/2020, waarna u onder elektronisch toezicht werd geplaatst. Op 15/11/2020 werd u terug onder het gewone gevangenisregime geplaatst, gezien een nieuwe veroordeling door de Correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 11/11/2020 tot 40 maanden effectieve gevangenisstraf met onmiddellijke aanhouding, voor feiten van mensenhandel en exploitatie van andermans prostitutie. Het door u aangetekende verzet tegen dit vonnis werd ontvankelijk verklaard en op 06/01/2021 werd u voor deze feiten door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel gedurende 5 jaren voor een periode van 20 maanden. Bij de straftoemeting hield de rechtbank rekening met het volgende "verzoekende partij [u] stelt dat hij thans vast werk heeft en hij woont samen met zijn partner. Er wordt nog een gedeeltelijk uitstel van tenuitvoerlegging verleend in de hoop dat dit uitstel een ontradend effect heeft en het verzoekende partij ervan zal weerhouden in de toekomst nog dergelijke feiten te plegen. De rechtbank is van oordeel dat het opleggen van probatiemaatregelen zoals in ondergeschikte orde gevraagd wordt door verzoekende partij niet opportuun is aangezien hij geen probleemgebieden in zijn leven aanduidt." Op 30/06/2021 legde de Correctionele rechtbank te Antwerpen u een werkstraf van 120 uren of een vervangende gevangenisstraf van 1 jaar op en een geldboete van 800 euro, naar aanleiding van de slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid jegens uw (ex)partner. Op 01/01/2022 werd u aangehouden en op 02/01/2022 opgesloten in de gevangenis, ter uitvoering van het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 06/01/2021. Niks baatte want u slaagde er niet in uzelf onder controle te krijgen en bleef uw misdadig gedrag verderzetten.

Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

Met inachtneming van allé door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Gelet op al deze elementen, wordt krachtens artikel 44bis, §2 van de wet van 15/12/1980 een einde gemaakt aan uw verblijf om ernstige redenen van openbare orde."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 44bis, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het materieel motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurs handelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering

duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Zoals gezegd verblijft verzoeker reeds in België sinds 2012.

Door een aantal correctionele veroordelingen op zijn naam werd zijn verblijfsrecht evenwel beëindigd door verwerende partij; dit betreft de bestreden beslissing, genomen op grond van artikel 44bis, §2 Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quiquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Paragraaf 4 van hetzelfde artikel stelt vervolgens:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verwerende partij is steevast van oordeel dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en verwijst hiervoor naar de opgelopen veroordelingen van 2020 en 2021

Verzoeker heeft inderdaad een twee correctionele veroordelingen op zijn naam staan, doch het betreffen stuk voor stuk veroordelingen waarvoor hij zijn straf inmiddels volledig heeft voldaan. Hij heeft hiervoor gedurende bepaalde periodes in de gevangenis verbleven, dan wel onder elektronisch toezicht, dan wel in voorwaardelijke vrijheid.

Thans is verzoeker evenwel volledig in vrijheid, daar hij zijn straffen heeft voldaan, wat betekent dat hij terug klaar is om deel uit te maken van de maatschappij; dit is immers het doel van een gevangenisstraf.

Verwerende partij had dus naar de huidige situatie van verzoeker moeten kijken en de toetsing van ‘een ernstig gevaar voor openbare orde of nationale veiligheid’ moeten beoordelen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Het is immers niet omdat iemand in het verleden reeds verschillende keren strafrechtelijk werd veroordeeld, dat dit automatisch betekent dat hij na het voldoen van zijn straffen nog steeds een gevaar vormt voor de maatschappij. Dat zou betekenen dat iedereen met een strafblad gedoemd is tot het plegen van nieuwe feiten en dat zou het nut van een bestraffing bovendien uithollen.

Bovendien heeft verwerende partij ook onvoldoende gekeken naar de concrete omstandigheden waarin de criminele feiten werden gepleegd; in plaats daarvan schrijft men hem af als een crimineel pur sang. Nochtans blijkt uit het dossier was het moeilijk voor hem om een vaste job te vinden en te houden. Dit alles diende mee in rekening te worden genomen bij het beoordelen of verzoeker (thans) een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De bestreden beslissing betreft immers een beslissing met grote impact voor verzoeker, waarmee onvoldoende rekening werd gehouden. Er werd ook onvoldoende rekening gehouden met de concrete omstandigheden in het leven van verzoeker, waardoor verwerende partij het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden.

Vooreerst verblijft verzoeker intussen reeds bijna 11 jaar in België. In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij beweert – nl. dat verzoeker het grootste deel van zijn leven dus in Turkije verbleef – betekent dit dat verzoeker het grootste deel van zijn volwassen leven in België verbleef!

Niet alleen betekent dit dat heel zijn leven zich hier situeert, doch betekent dit ook dat hij intussen geen bindingen meer onderhoudt met zijn land van oorsprong.

Dit wordt nog versterkt door het gegeven dat alle familie van verzoeker op legale en duurzame wijze in België woont: het betreffen in het bijzonder zijn kind en tal van andere dichte familieleden.

Verwerende partij is hiervan op de hoogte, daar deze allen worden opgesomd in de bestreden beslissing, doch men stelt dat er geen sprake is van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Verwerende partij verwijst hiervoor naar het gegeven dat verzoeker geen band zou hebben met zijn kinderen, daar hij in de gevangenis verbleef en hij niet meer op hetzelfde adres is gedomicilieerd.

Verzoeker zal hierop verder ingaan onder het tweede middel.

Er werd alleszins onvoldoende rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker, noch met zijn (sociale) bindingen alhier.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden, alsook de genoemde wetsartikelen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd, daar verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de huidige omstandigheden.

6.

Daarnaast spreekt artikel 44bis, §2 Vreemdelingenwet over “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

Uit rechtspraak van de Raad blijkt dan ook het volgende:

- RvV 31 augustus 2021, arrest nr. 259 770:

“Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). [...] De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod.”

- RvV 26 juli 2021, arrest nr. 258 664:

“Verzoeker werd meermaals veroordeeld tot gevangenisstraffen, wat slechts gebeurt indien strafbare feiten met enige ernst werden gepleegd, en de constatacie dat de strafrechter het, bij de meest recente veroordeling, vereist achtte om een gevangenisstraf van acht jaar op te leggen alleen al toont aan dat verzoeker zeer ernstige strafbare feiten pleegde.”

In dit arrest oordeelde de Raad dus dat er sprake was van ernstige feiten daar er een gevangenisstraf van maar liefst 8 jaar werd opgelegd. Verzoeker werd evenwel nooit veroordeeld tot dergelijke straffen: de strafrechter oordeelde daartegen 2 maal dat een opschorting volstond en verleende ook reeds uitstel van de straf. Daarnaast liep verzoeker maximaal 18 maanden gevangenisstraf op (stuk 5).

- RvV 5 juli 2021, arrest nr. 257 658:

“Verweerder heeft immers uiteengezet dat verzoeker een ernstig strafbaar feit pleegde door zijn echtgenote te vermoorden [...]”

- RvV 5 juli 2021, arrest nr. 257 648:

“Eerdere strafrechtelijke veroordelingen volstaan op zich niet als reden om een beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen. Uit het gedrag van de betrokken vreemdeling moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijken en motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

In dit arrest oordeelde de Raad in het voordeel van de verwerende partij, doch het ging daar o.a. om zware drugsfeiten, waarbij de eigen minderjarige kinderen werden betrokken.

Verwerende partij heeft aldus in het geval van verzoeker onvoldoende rekening gehouden met de aard van de feiten, de aard van de bestraffingen en de omstandigheden waarin de feiten gebeurden (precaire

financiële situatie, psychische moeilijkheden, ...) in het licht van de rechtspraak van Uw Raad over wat als 'ernstig' dient te worden beschouwd.

Het middel is ook om deze reden gegrond.

7.

Tot slot, doet er zich tevens een schending van de formele motiveringsverplichting voor, daar verwerende partij op pagina 8, tweede alinea van de bestreden beslissing vermeldt dat de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid zwaarder doorweegt dan de privébelangen die verzoeker kan doen gelden.

In de bestreden beslissing wordt evenwel enkel gemotiveerd waarom verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde, doch op geen enkel punt waarom dit het geval zou zijn voor de nationale veiligheid.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

Artikel 20 VWEU luidt als volgt:

"1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

- a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;*
- b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;*
- c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;*
- d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen. Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld."*

Oud artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet, voorziet een mogelijkheid tot gezinshereniging voor ouders-derdelanders van minderjarige Belgen. Uit de relevante parlementaire werken blijkt duidelijk dat de wetgever met deze wetsbepaling specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie, met name het arrest Ruiz Zambrano, waarin een uitlegging wordt gegeven over de toepassing van artikel 20 VWEU (Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53-443/17 en 18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6).

Het Hof van Justitie zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontnomen.

Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 VWEU (HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, pt. 43 en 44 ; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 63 ; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, K.A. e.a., pt. 51 en 52). Daarbij heeft het HvJ aangegeven dat het weliswaar de zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van

genoemd artikel 20 VWEU (HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 76; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, K.A.a., pt. 54).

Het is net omdat er met betrekking tot oud artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet een Unierechtelijk aanknopingspunt bestond, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een prejudiciële vraag heeft gesteld aan het Hof van Justitie (RvV 8 februari 2016, nr. 161 497). Oud artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet dient dan ook te worden uitgelegd in het licht van artikel 20 VWEU en de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 VWEU. De lidstaten, inclusief nationale rechters, zijn er immers toe gehouden om hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof, krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid, geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) heeft het Hof van Justitie uitgelegd dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op zijn grondgebied door een derdelander die familielid is van een Unieburger die de nationaliteit van de lidstaat bezit en zijn recht van vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze Unieburger en de genoemde derdelander dat de weigering om aan deze derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen. Daarbij heeft het Hof nader uitgelegd dat wanneer de Unieburger minderjarig is, bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het zou worden gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) in zeer duidelijke bewoordingen het volgende heeft gesteld:

“57. Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontnomen. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

58. Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU.”

Deze rechtspraak kan naar analogie toegepast worden op de situatie van verzoeker. Verwerende partij haalt het strafrechtelijk verleden van verzoeker aan om hem zijn verblijfsrecht af te nemen, waardoor de facto het Belgisch minderjarige kind van verzoeker zal gedwongen worden om België te verlaten.

Het kind is in België geboren, hier opgegroeid, is Belg, ...

Er werd op onvoldoende wijze onderzocht of er tussen verzoeker en zijn Belgische minderjarige kind een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoeker in beginsel op grond van artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje Vreemdelingenwet een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat zijn Belgisch minderjarige kind anders feitelijk gedwongen zal zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat aan dit kind het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten, in casu artikel 20 VWEU, zou worden ontzegd. Nee, verwerende partij gaat er gewoonweg vanuit dat meneer wel zonder zijn dochter kan, daar hij niet meer op hetzelfde adres is gedomicilieerd, hij in de gevangenis verbleef, en het kind officieel bij moeder staat ingeschreven.”

3.3 In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn derde middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het privé en gezinsleven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken, zoals hierboven reeds werd toegelicht. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker het land dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van het privé en familiaal leven van verzoeker: in het bijzonder heeft hij hier in België één minderjarig kind en tal van andere naaste familieleden.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met deze gezins- en familiebanden, omdat verzoeker niet meer op hetzelfde adres is gedomicilieerd en hij gedurende periodes in de gevangenis verbleef.

3.

Er werd daarbij evenwel onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind en het recht van de kinderen om hun beide ouders te kennen.

Verwerende partij moest een belangenafweging (“fair balance-toets”) maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het EHRM.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- *De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- *De omvang van de banden in de staat;*
- *De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- *De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM;*
- *Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het EHRM herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer een kind betrokken is moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag legt lidstaten op om ervoor te zorgen dat “bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging vormen”.

In casu is de deze “fair balance-toets” niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen.

4.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), §94). Verwerende partij heeft de duurzaamheid van de relatie en het gezinsleven niet betwist, zodat dit onder bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, §28).

De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen bijvoorbeeld niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch bijvoorbeeld het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §59). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van "gezinsleven" vast te stellen, dewelke valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM, is zelfs de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren ("Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties" - EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, §30). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat ook een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21).

In casu is er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen.

De argumentatie in de bestreden beslissing focust op de ernst van de veroordelingen, de gevolgen voor de samenleving en de aard van de feiten.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

In de bestreden beslissing wordt een uitgebreid verslag gegeven over de veroordelingen van verzoeker en de motivering heeft dan ook vooral betrekking hierop. Men concludeert dat verzoeker nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, waardoor verwerende partij besluiten dat het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verwerende partij gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van bedreiging voor de openbare orde niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde "proportionaliteitstoets"). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende in concreto de individuele belangen van verzoeker én van zijn gezin heeft afgewogen.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

Het middel is dan ook gegrond."

3.4 De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 44*bis*, §2 van de Vreemdelingenwet, dat de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker een noodzakelijke maatregel is voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten aangezien verzoekers gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoekers persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

In het voorliggende geval genoot verzoeker een duurzaam verblijfsrecht als familielid van een Nederlandse onderdaan, zijn vader. Artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

[...]

§4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“§1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44*bis* mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.*

*§2. De in de artikelen 43 en 44*bis* bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.*

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

De artikelen 44*bis* en 45 van de Vreemdelingenwet vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever, met betrekking tot de voormelde bepalingen in de Vreemdelingenwet, ook herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ nader te duiden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet (zie in deze zin ook HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van een of meerdere strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (cf. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (cf. HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (cf. HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wordt nog opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (cf. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (cf. EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

“Ernstige redenen van openbare orde” moeten verder worden onderscheiden van gewone *“redenen van openbare orde”* en *“dwingende redenen van openbare orde”*. *“Ernstige redenen”* vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone *“redenen”* terwijl *“dwingende redenen”* vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip *“ernstige redenen”* breder is dan het begrip *“dwingende redenen”* (zie Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ; op p. 37 wordt verwezen naar de commentaar op p. 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

In casu wordt verzoekers verblijfsrecht beëindigd met toepassing van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet omwille van ernstige redenen van openbare orde. Verweerder is van mening dat verzoekers gedrag een werkelijke, actuele en (voldoende) ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, die maakt dat de genomen maatregel noodzakelijk is.

Verzoeker is daarentegen van oordeel dat hij op heden geen gevaar meer vormt voor de openbare orde en dit gevaar aldus niet langer actueel is. Hij betoogt dat hij 'twee' correctionele veroordelingen heeft opgelopen waarvoor hij zijn straf inmiddels volledig heeft uitgezeten. Verzoeker verwijt verweerder niet naar de huidige situatie te hebben gekeken, noch rekening te hebben gehouden met de concrete omstandigheden waarin de criminele feiten werden gepleegd. Verzoeker stelt dat hij moeilijk een vaste job kon houden waardoor hij zich in een precarie financiële situatie bevond alsook dat hij psychische moeilijkheden ondervond.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder zijn beoordeling niet louter heeft gebaseerd op het feit dat verzoeker vier – en geen twee, zoals hij zelf voorhoudt – keer correctioneel veroordeeld werd. Verweerder heeft in de bestreden beslissing een uitgebreide en gedetailleerde analyse gemaakt van het gedrag van verzoeker, zoals onder meer blijkt uit de vonnissen van de correctionele rechtbank die zich in het administratief dossier bevinden. Daartoe motiveert verweerder als volgt:

“U hebt een beladen strafblad en lijkt niet in staat om u aan de geldende wetten te houden. Ondanks uw relatief jonge leeftijd werd u tussen 07 januari 2020 en 27 april 2022 niet minder dan 4 keer strafrechtelijk veroordeeld in België, voor verschillende feiten: wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, opzettelijke slagen en verwondingen, mensenhandel teneinde deze persoon aan te zetten tot prostitutie, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie u heeft samengewoond, inbreuken op de faillissementswet en een inbreuk op de wetgeving inzake de boekhouding en jaarrekeningen van ondernemingen. U werd in totaal als 28-jarige reeds veroordeeld tot 58 maanden gevangenisstraf in België, wat neerkomt op bijna 5 jaar op uw verblijfsduur van 10 jaar. Daarenboven kreeg u nog werkstraffen van 100 en 120 uren.

Overwegende dat u een eerste veroordeling opliep voor een geweldsdelict gericht tegen een vrouw op 07/01/2020. Zo werd u die dag bij verstek door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 800 euro, daar u schuldig werd bevonden aan wederrechtelijke en willekeurige gevangenhouding en aan opzettelijke slagen en verwondingen. In het betreffende vonnis lezen we het volgende met betrekking tot de gepleegde feiten: “Op 10 juli 2018 begaven de verbalisanten zich ter plaatse voor een dame die door een man [u] geslagen werd.

Ter plaatse troffen de verbalisanten het slachtoffer, [E.S.]. Zij was overstuurd, Het een angstige indruk na en was bezorgd dat de verdachte (die zij pas had leren kennen als “O. (...))” nog in de buurt zou zijn. De verbalisanten stelden vast dat ze verwondingen had opgelopen. Haar rechterwang en rechterelleboog waren gezwollen en ze had pijn aan de rechterhand.

De verbalisanten identificeerden twee getuigen als zijnde [G.K.] en [F.V.]. De oproepster [S.N.] die eveneens getuige was van de feiten was niet meer terplaatse. [...]

[E.S.] verklaarde dat ze na een discussie met haar vriend naar huis wilde liften, waarna een man [u] stopte die vroeg of ze mee iets wilde gaan drinken. Ze waren naar café “(…)” gereden in de (...) te Antwerpen.

De man stelde dat het zijn café was. Hij vroeg haar om te dansen maar daar had ze geen zin in. Vervolgens trachtte hij haar te kussen, waarop ze dit had afgewezen. Desalniettemin bleef hij dit proberen. Toen ze in een aparté ruimte in het café zaten en [E.S.] naar buiten wilde, ging de man voor de deur staan zodat ze niet meer weg kon. Hij trachtte haar opnieuw te kussen. Toen ze daar niet op in ging en zei dat ze weg wilde, verhinderde hij dit. Hij werd vervolgens ook fysiek agressief en sloeg haar in het gezicht. Toen S. (...) begon te gillen, plaatste hij zijn hand over haar mond. Hij had haar ook b j de nek gegrepen en trachten te wurgen. [E.S.] slaagde erin, los te geraken en naar de voorkant van het café te lopen. Aldaar had de man haar meermaals vastgegrepen, haar opnieuw geslagen en zijn hand voor haar mond geplaatst. [E.S.] was op het raam beginnen slaan zodat voorbijgangers dit zouden opmerken. Ze had de aandacht van een dame kunnen trekken en was naar buiten kunnen lopen. Nadien werd ze opnieuw geslagen door de man, die met een wagen was weggereden omdat hij wist dat de politie verwittigd werd.

Getuige [V.] verklaarde dat hij een vaste klant van zijn winkel [S.N.] bij een groepje mensen zag staan. Hij zag een andere dame die duidelijk overstuurd was en heel bang. Na zich geparkeerd te hebben zag hij dat een man [u] de angstige dame vast had en met zijn vuist in haar onderbuik sloeg. [V.] had geroepen naar de man die vervolgens was vertrokken met een voertuig waarvan [V.] de nummerplaat had kunnen noteren.

[S.N.] stuurde een e-mail aan de verbalisanten waarin ze onder meer verklaarde dat ze een vrouw had horen roepen en gillen. Zij was op het glas van de binnenzijde van een deur aan het slaan en werd vervolgens weggetrokken van de deur door een man die zijn vuisten gebruikte om de vrouw te slaan. Hij probeerde haar te smoren door zijn hand voor haar mond te houden. Nadat de vrouw zich had losgemaakt uit zijn greep, liep ze opnieuw naar de deur en schreeuwde ze om hulp. Ze was duidelijk doodsbang. Haar lip bloedde. [N.] had vervolgens de politie gebeld. De man had tegen [N.] gebruld dat ze diende weg te gaan; maar zij was ter plaatse gebleven omdat ze ervan overtuigd was dat het anders slecht zou aflopen met het slachtoffer. De man draaide de sleutel om die op de deur zat en duwde het slachtoffer naar buiten. Hij herhaalde dat [N.] diende te vertrekken. Hij was vervolgens in zijn wagen gestapt en weggereden. Gevraagd waarom de man haar zo behandelde, zei het slachtoffer dat ze niet wilde ingaan op zijn avances. Even later kwam de verdachte terug om te zeggen dat het slachtoffer haar spullen uit het café kon nemen en dat ze diende te vertrekken vooraleer de politie er zou zijn. Vervolgens was hij opnieuw vertrokken, na het slachtoffer nog een slag op de arm te hebben gegeven."

Ook hier minimaliseerde u de feiten tijdens uw verhoor. Zo lezen we het volgende in het vonnis: "Bij zijn verhoor hield beklaagde [u] voor dat het slachtoffer plots agressief zou zijn geworden. Toen hij haar naar buiten duwde, had een vrouw de politie gebeld. Beklaagde zou het slachtoffer niet geslagen hebben, enkel hard geduwd. Zij had hem ook geduwd. Er was volgens beklaagde enkel wat duw- en trekwerk geweest. De getuigen logen volgens hem. Hij wist naar eigen zeggen niet hoe het kwam dat het slachtoffer gekwetst raakte. Hij zou de kwetsuren niet hebben gezien. "

De rechtbank oordeelde het volgende: "De feiten zijn zeer ernstig. Beklaagde schrok er niet voor terug, een dame die niet wilde ingaan op zijn avances wederrechtelijk van haar vrijheid te beroven en haar slagen toe te brengen. Een streng signaal dringt zich op, ten einde beklaagde duidelijk te maken dat zulke reactie op het afwijzen van zijn avances hoegenaamd niet door de beugel kan." Logischerwijze kunnen we er vanuit gaan dat het incident erger kon afgelopen zijn indien er geen tussenkomst van getuigen was geweest. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u de feiten terug minimaliseerde en dat u probeerde weg te vluchten voor de politie.

Overwegende dat u daarnaast werd veroordeeld tot mensenhandel teneinde deze persoon aan te zetten tot prostitutie. Op 06/01/2021 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel gedurende 5 jaren voor een période van 20 maanden en een geldboete van 8.000 euro met 3 jaar uitstel voor een bedrag van 6.000 euro. In het betreffende vonnis lezen we het volgende met betrekking tot de gepleegde feiten: "verzoekende partij [u] staat terecht voor mensenhandel met als doel de uitbuiting van prostitutie, met de verzwarende omstandigheden dat er misbruik werd gemaakt van de kwetsbare toestand van het slachtoffer en dat er listige kunstgrepen, geweld of bedreigingen werden aangewend.

Uit het strafdossier blijkt dat de politie op 18 September 2019 wordt opgeroepen naar een appartement in de (...) te Antwerpen. Ze treffen er [M.A.] aan, die een zeer verwarde indruk geeft. Het appartement is onhygiënisch en wanordelijk.

Ze zegt cannabis te hebben gebruikt en sinds haar meerderjarigheid in psychiatrische instellingen te verblijven omwille van een borderlinestoornis. Ze gebruikt dagelijks slaapmiddelen en antidepressiva. Via een vriendin kwam ze in contact met verzoekende partij die haar onderdak bood. Zij moest zich in ruil daarvoor prostitueren. verzoekende partij regelde de klanten voor haar en maakte een profiel voor haar aan op redlights.be. Als verzoekende partij zei dat er een klant kwam, was ze verplicht deze te ontvangen. Ze moest (gewelddadige) seks hebben zonder condoom met de klanten en werd geslagen door verzoekende partij naar aanleiding van een discussie over geld. Ze is heel bang van verzoekende partij omdat ze ook gezien heeft dat hij haar vriendin zeer hard geslagen heeft.

Verzoekende partij verklaart in zijn verhoor dat [M.A.] een vriendin van zijn vrouw is. Toen zijn vrouw in Turkije was, heeft hij [M.A.] enkele dagen in zijn appartement laten verblijven. verzoekende partij ontkent haar te hebben geslagen en zegt dat ze drugs gebruikt. Hij geeft wel toe te weten dat ze zich prostituteert en heeft voor haar een profiel aangemaakt met zijn emailadres en gsm-nummer op een online seksplatform. Hij deed dit op haar vraag. Hij gaf haar ook de klanten door die hem contacteerden. Zij hield het meeste geld voor zichzelf. Hij zou slechts een aantal keren geld hebben gevraagd, doch dit hebben terugbetaald. Hij ontkent ooit geweld te hebben gebruikt.

In zijn conclusie argumenteert verzoekende partij dat het morele element van de seksuele uitbuiting afwezig is aangezien het slachtoffer zich vrijwillig prostituteerde. Uit zijn verklaring blijkt echter dat hij kennis had van de kwetsbare toestand van het slachtoffer, wat hij ook bevestigde ter zitting.

Verzoekende partij wist bovendien dat het slachtoffer kampte met een verslaving aan verdovende middelen en geeft zelfs aan dat hij voor haar verdovende middelen ging aankopen. Overigens is voor het misdrijf van mensenhandel de (eventuele) toestemming van het slachtoffer niet van belang.

In de conclusie wordt daarnaast opgeworpen dat er aan de waarachtigheid van de verklaringen van het slachtoffer kan getwijfeld worden, gelet op haar psychiatrische achtergrond en de medicatie die ze hiervoor gebruikt. De verklaringen van het slachtoffer worden evenwel ondersteund door objectieve elementen in het onderzoek waaronder de vaststellingen van de verbalisanten en de uitlezing van het gsm-toestel van het slachtoffer. Het feit dat het slachtoffer medicatie gebruikt voor haar mentale aandoeningen onderstreept daarenboven des te meer haar kwetsbare toestand.

In plaats van op een andere manier het jonge, kwetsbare slachtoffer hulp te bieden, maakte verzoekende partij een profiel aan voor het slachtoffer op redlight.be.

Uit de uitlezing van de GSM van [M.A.] blijkt dat hij ook effectief zelf klanten regelde voor haar. Daarnaast vroeg hij haar onder meer of ze anale seks wil hebben zonder condoom, want zo kan er 50 euro extra verdiend worden. Uit de berichten blijkt ook dat hij haar instrueert over de prijzen voor seksafspraken.

verzoekende partij nam aldus een coördinerende rol op en profiteerde van de erg kwetsbare toestand waarin het slachtoffer zich bevond. "

De rechtbank oordeelde dan ook: "De feiten zijn zeer ernstig. verzoekende partij buitte de prostitutie van een jonge en (mentaal) kwetsbare vrouw uit, met louter eigen geldgewin voor ogen en zonder stil te staan bij de nefaste gevolgen voor haar fysieke, psychische en seksuele integriteit. "

Bovendien blijkt uit bovenstaande dat u de feiten voor de rechtbank minimaliseerde en schaamteloos misbruik maakte van een kwetsbare persoon met het oog op louter geldgewin, hetgeen wijst op een manifest gebrek aan normbesef.

Verder werd u op 30/06/2021 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden werkstraf van 120 uren, of een vervangende gevangenisstraf van 1 jaar voor feiten van intrafamiliaal geweld. In het betreffende vonnis lezen we het volgende: "Beklaagde [u] dient zich te verantwoorden voor opzettelijke verwondingen of slagen aan partner met arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

Uit het strafdossier blijkt dat beklaagde op 22/08/2019 zijn vriendin, K. (...) E. (...), heeft geslagen. Volgens het slachtoffer had beklaagde gedronken en was hij kwaad omdat zij met een vriendin 's nachts was thuisgekomen en ze een glas hadden gedronken. Beklaagde zou extreem jaloers zijn. Het zou dagelijkse kost zijn dat beklaagde jaloers en agressief is maar dit keer was hij te ver gegaan door haar meerdere vuistslagen te geven over heel haar lichaam. Hij had haar dit keer zo geslagen dat ze op de grond was terechtgekomen. Hij had haar een blauw oog geslagen. Haar vriendin was tussenbeide kunnen komen. K. (...) E. (...) gaf wel aan dat ook zij een drankprobleem heeft en da ze recent was opgenomen geweest.

Verbalisanten stellen verschillende verwondingen vast. Een medisch attest stelde dat het K. (...) E. (...) een blauw linkeroog had, een kleine kneuzing ter hoogte van de neus, en een kneuzing ter hoogte van de linkerkaak. Ze was vier dagen arbeidsongeschikt.

Haar vriendin, [M.N.], bevestigde het relaas van K. (...) E. (...)."

De rechtbank oordeelde het volgende: "De feiten zijn ernstig en geven blijk van een normvervaging en een gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit, al dan niet ingegeven door alcoholmisbruik. [...]

Het Openbaar Ministerie vordert een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 100 euro.

Namens beklaagde wordt een werkstraf gevraagd. Beklaagde en het slachtoffer zouden thans nog steeds een koppel zijn en er zouden geen spanningen meer zijn. Beklaagde had zijn agressiebeheersing verloren ingevolge het drankprobleem van zijn vriendin.

Gelet op de relatief jeugdige leeftijd van beklaagde en nu de werkstraf gedragscorrigerend werkt, mits medewerking van de veroordeelde, acht de rechtbank een werkstraf in casu gepast. Tevens wordt beklaagde een geldboete opgelegd. "

Uit uw veroordelingen blijkt dat u uw driften niet onder controle kan houden en u onvoldoende rekening houdt met andermans fysieke en psychische integriteit. De maatschappij kan dergelijk gewelddadig gedrag in geen

geval tolereren. Daar waar u als partner een vertrouwenspersoon had moeten zijn, zorgde uw gewelddadige ingesteldheid voor een sfeer van onveiligheid binnen het gezin. Uw herhaaldelijk agressief gedrag verstoorde de rust en het welzijn van uw partner. Partnergeweld is in onze hedendaagse samenleving ontoelaatbaar daar ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers.

Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld verplicht staten "vrouwen te beschermen tegen allé vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen".

Uw manifest gebrek van respect voor de vrouw hoort niet thuis in onze maatschappij waar conflicten op andere manieren worden opgelost. Bovendien verhoogt uw gewelddadig gedrag het onveiligheidsgevoel in de samenleving.

Voorts pleegde u strafbare feiten bij de uitvoering van uw zelfstandige activiteit als uitbater van een eetgelegenheid. Op 27/04/2022 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 4.000 euro, alsook een beroepsverbod van 5 jaar, daar u schuldig werd bevonden aan als bestuurder, in rechte of in feite, van een gefailleerde vennootschap of rechtspersoon (vonnis van faillietverklaring van de ondernemingsrechtbank te Antwerpen dd. 12/12/2019) met name van (...) BV, waarvan de voornaamste handelsactiviteit bestond in het uitbaten van een eetgelegenheid, met maatschappelijke zetel in de (...) te Antwerpen, niet verlenen van de medewerking aan de rechter-commissaris en curator, nodig voor een correcte afhandeling van het faillissement en aan inbreuken met betrekking tot het houden van een boekhouding en jaarrekeningen van ondernemingen: namelijk door een onvolledige boekhouding te voeren met betrekking tot (...) BV. Met betrekking tot de gepleegde feiten lezen we in het betreffende vonnis het volgende: "Bij vonnis van de rechtbank van koophandel te Antwerpen, afdeling Antwerpen dd. 12 december 2019 werd de BV (...) (met verzoekende partij [u] als zaakvoerder) failliet verklaard. Mr. [E.G.] werd aangesteld als curator.

Uit de memorie inzake faillissement die door de curator werd opgesteld blijkt dat de boekhouding niet voorhanden was (met uitzondering van een balans die werd overgemaakt door de voormalige boekhouder). verzoekende partij werd meermaals uitgenodigd maar de curator kon nog geen gesprek hebben met hem. Er diende een PV van niet-bevinding te worden opgemaakt.

verzoekende partij (die ondertussen blijkbaar werd gecontacteerd door het personeel van de gefailleerde vennootschap m.o.o. ontslagpapieren) had uiteindelijk een afspraak gemaakt bij de curator maar was vervolgens niet verschenen.

In besluiten en ter zitting stelt de curator dat hij verzoekende partij meermaals aanschreef op verschillende adressen. verzoekende partij nam éénmaal contact om voormelde personeelsproblemen aan te kaarten maar bleef in gebreke om aan de curator de documenten te bezorgen die deze nodig had voor de afwikkeling van het faillissement; verzoekende partij bezorgde een aantal loonbrieven en hield voor dat hij voor de rest geen documenten had. De curator stelt verder dat door verzoekende partij geen boekhouding meer werd gevoerd. De laatste (voorlopige) balans was deze per 31 december 2018; van de activa die erop werden vermeld kon de curator geen spoor terugvinden. "

De rechtbank oordeelde het volgende: "De feiten zijn ernstig. De handelingen van verzoekende partij wijzen op een verminderd normbesef en een gebrek aan respect voor de schuldeisers van zijn failliete vennootschap."

Overwegende dat u daarenboven op 16/01/2020, 16/06/2021, 26/10/2021 en 28/01/2022 werd veroordeeld voor verkeersinbreuken door de politierechtbank. Zo liep u geldboetes op gaande van 80 euro tot 3.200 euro, rijverboden van 4 maanden en 6 maanden en zelfs een werkstraf van 100 uur, wegens het niet hebben van een rijbewijs (3 keer), weigeren het voertuig te verplaatsen, snelheidsovertredingen (3 keer), alcoholintoxicatie achter het stuur (adem-of bloedanalyse tussen 0,5 mg/l en 1,2 g/l) en onopzettelijke slagen en verwondingen. De wegcode bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid, er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de politierechtbank. Hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet uw eerste zorg lijkt te zijn geweest. Ze tonen ook uw gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin u leeft.

U kreeg in het verleden diverse gunstmaatregelen onder de vorm van straffen met uitstel en onder elektronisch toezicht (dit laatste was mogelijks ook een gevolg van de corona-maatregelen). U bent evenwel hardleers. U werd op 07/01/2020 bij verstek veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf met onmiddellijke aanhouding en een geldboete van 800 euro wegens wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving en

opzettelijke slagen en verwondingen. Naar aanleiding van deze veroordeling werd u op 25/06/2020 opgesloten maar u kreeg diezelfde dag een onderbreking van de strafuitvoering tot 12/11/2020, waarna u onder elektronisch toezicht werd geplaatst. Op 15/11/2020 werd u terug onder het gewone gevangenisregime geplaatst, gezien een nieuwe veroordeling door de Correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 11/11/2020 tot 40 maanden effectieve gevangenisstraf met onmiddellijke aanhouding, voor feiten van mensenhandel en exploitatie van andermans prostitutie. Het door u aangetekende verzet tegen dit vonnis werd ontvankelijk verklaard en op 06/01/2021 werd u voor deze feiten door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel gedurende 5 jaren voor een période van 20 maanden. Bij de straftoemeting hield de rechtbank rekening met het volgende "verzoekende partij [u] stelt dat hij thans vast werk heeft en hij woont samen met zijn partner. Er wordt nog een gedeeltelijk uitstel van tenuitvoerlegging verleend in de hoop dat dit uitstel een ontradend effect heeft en het verzoekende partij ervan zal weerhouden in de toekomst nog dergelijke feiten te plegen. De rechtbank is van oordeel dat het opleggen van probatiemaatregelen zoals in ondergeschikte orde gevraagd wordt door verzoekende partij niet opportuun is aangezien hij geen probleemgebieden in zijn leven aanduidt." Op 30/06/2021 legde de Correctionele rechtbank te Antwerpen u een werkstraf van 120 uren of een vervangende gevangenisstraf van 1 jaar op en een geldboete van 800 euro, naar aanleiding van de slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid jegens uw (ex)partner. Op 01/01/2022 werd u aangehouden en op 02/01/2022 opgesloten in de gevangenis, ter uitvoering van het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 06/01/2021. Niks baatte want u slaagde er niet in uzelf onder controle te krijgen en bleef uw misdadig gedrag verderzetten.

Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

Met inachtneming van allé door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Verweerder steunde zich dus niet zonder meer op het gegeven van de strafrechtelijke veroordelingen, maar ging in op de concrete persoonlijke gedragingen van verzoeker, de aard en de bijzondere ernst van de door hem gepleegde feiten, zijn gebrek aan schuldinzicht en normbesef en de intrafamiliale context waarin de geweldplegingen plaatsvonden. Verweerder is ingegaan op de concrete feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt en stelde vast dat hij handelde uit grof geldgewin, dit ten koste van de fysieke, psychische en seksuele integriteit van zijn slachtoffers. De gepleegde feiten getuigen volgens verweerder van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef en respect voor de menselijke persoon. Verweerder oordeelde ook dat er sprake is van een actueel gevaar voor de openbare orde en wijst op het risico op recidive. Hij wees er in dit verband op dat verzoeker reeds tot vier maal toe strafrechtelijk werd veroordeeld tot in totaal 58 maanden gevangenisstraf, hetgeen neerkomt op bijna 5 jaar van zijn totale verblijfsduur in België van 10 jaar.

Aldus heeft verweerder concreet onderbouwd waarom er volgens hem sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zowel de werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving als het actuele karakter ervan zijn grondig onderzocht en worden concreet onderbouwd. Verweerder heeft in alle redelijkheid kunnen oordelen dat gepleegde feiten een voldoende ernst hebben om een beëindiging van het verblijf om redenen van openbare orde te rechtvaardigen. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel voorhouden en doet onterecht uitschijnen dat de beoordeling enkel zou steunen op het gegeven van zijn strafrechtelijke veroordelingen. Het louter tegenspreken van de door verweerder gedane vaststellingen vermag ook niet aan te tonen dat deze laatste op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Het komt verzoeker integendeel toe in dit verband concrete en onderbouwde argumenten naar voor te brengen. Het feit dat hij zijn straffen inmiddels heeft uitgezeten, vermag geen afbreuk te doen aan de ernst van de feiten waaraan hij schuldig werd bevonden.

Waar verzoeker voorhoudt dat hij ten tijde van het plegen van de ernstige strafbare feiten psychische moeilijkheden ondervond, merkt de Raad op dat hij dit met geen enkel begin van bewijs concreet aantoonst. Daarnaast blijkt uitdrukkelijk uit de bestreden beslissing dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker moeilijk een vaste job kon houden: "Gezien de korte looptijd van deze jobs, kan hieruit geen bijzondere integratie blijken. U bent blijkbaar niet in staat een job langdurig aan te houden", zodat kan worden aangenomen dat hiermee rekening werd gehouden bij de beoordeling dat er sprake is van een persoonlijk gedrag van verzoeker dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare

orde. In tegenstelling tot wat hij voorhoudt, werden de door verzoeker gepleegde feiten in hun juiste context geplaatst. Verzoeker kan zich niet ernstig beroepen op de precare financiële situatie die hieruit voortvloeit om te betogen dat verweerder de bestreden beslissing niet had mogen nemen.

Verzoeker betoogt verder nog dat er sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht daar verweerder op pagina 8 in alinea 2 van de bestreden beslissing zou stellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde “en” de nationale veiligheid, zonder concreet te motiveren waarom hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. De Raad kan enkel vaststellen dat verweerder nergens op pagina 8 van de bestreden beslissing voorhoudt dat verzoeker een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing genoegzaam dat deze wordt genomen op grond van “*ernstige redenen van openbare orde*” zodat verzoekers kritiek waarom er niet wordt gemotiveerd op welke wijze hij een gevaar voor de nationale veiligheid vormt te dezen niet dienstig is.

Zoals verzoeker voorts correct opmerkt, moet bij de beëindiging van het verblijfrecht overeenkomstig artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet rekening worden gehouden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er nog banden zijn met het land van oorsprong.

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt ook dat de in artikel 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “*in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel*”.

Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding bij de wetswijziging van 24 februari 2017, heeft deze wetsbepaling tot doel “*een rechtvaardig evenwicht [te waarborgen] tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen*” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 17). De wetgever wees hiermee op het belang van een belangenafweging, waarbij de staatssecretaris oog moet hebben voor het gestelde in artikel 8 van het EVRM wanneer hij een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

De verdere kritiek van verzoeker wordt dan ook mede beoordeeld in het licht van de bepalingen van het eveneens geschonden geachte artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/Zwitserland, § 48; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 57 en 58).

Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit de relatie en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze wordt uitgewezen;
- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

In casu wordt niet betwist dat verzoeker een gezinsleven heeft in België met zijn minderjarige Belgische dochter en dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht een inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op een privé- en gezinsleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 47). Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44*bis*, §2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (cf. EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Dit vereist dat verweerder een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoeker en zijn gezin en familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing de redenen van openbare orde en verzoekers gezins- en persoonlijke belangen tegen elkaar heeft afgewogen. Het komt verzoeker toe met concrete argumenten aan te tonen dat de gedane beoordeling en belangenafweging niet op zorgvuldige en redelijke wijze zijn gebeurd.

Er werd reeds vastgesteld dat verweerder kon oordelen dat uit verzoekers persoonlijke gedragingen blijkt dat er sprake is van voldoende ernstige redenen van openbare orde die de genomen maatregel kunnen rechtvaardigen. Hierbij werd ook reeds vastgesteld dat verweerder kon oordelen dat de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde nog een voldoende actueel karakter hebben. Het kan volstaan te verwijzen naar de eerdere bespreking in dit verband.

Verder wijst verzoeker op het gegeven dat hij een minderjarig Belgisch kind heeft, alsook tal van andere dichte familieleden die in België verblijven. Verweerder heeft in de bestreden beslissing echter reeds uitvoering rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker in België:

“U legt daarnaast ook geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw kind noch wordt aangetoond dat u een sterke band zou hebben met uw dochter. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van het kind, of u deelt in de beslissingen over haar opvoeding, et cetera. In casu zijn er weinig elementen die aantonen dat u een zorgdragende volwassene bent voor uw minderjarige dochter. Toch wordt u in dit verband het voordeel van de twijfel gegeven en wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het beëindigen van uw verblijfsrecht in België vormt dan ook een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in allé beslissingen die kinderen raken, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11/12/2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16/05/2017, nr. 25748/15, Hamešević/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). De samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treden.

Dat de uitoefening van uw familieleven met uw dochter die in België verblijft, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen buitensporig misdadig gedrag. U had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan uw regulier verblijfsrecht. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u ernstige strafrechtelijke feiten pleegde ten opzichte van de moeder van uw kind, zoals hierboven reeds geargumenteed. U werd daarnaast nog 2 keer veroordeeld voor ernstige en gewelddadige feiten ten opzichte van vrouwen, met name wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, opzettelijke slagen en verwondingen en mensenhandel teneinde deze persoon aan te zetten tot prostitutie (zie infra). Het valt ernstig te betwijfelen of u een veilige thuisomgeving zou kunnen creëren voor uw minderjarige dochter.

Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat een verwijdering van het grondgebied niet noodzakelijk afbreuk hoeft te doen aan uw gezinsleven. De voorgehouden gezinsband met uw minderjarige dochter wordt niet verbroken door uw verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen u namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met uw dochter en het gezins- en privéleven met haar verder te onderhouden (EHRM 26/06/2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Gezien uw kind over de Belgische nationaliteit beschikt, kan zij het land vrij in- en uitreizen (onder begeleiding van een meerderjarige), waardoor zij eventueel periodiek op bezoek kan komen op de plaats waar u verblijft.

Overwegende dat uit het Rijksregister blijkt dat u sedert 02/12/2016 werd uitgeschreven op het adres van uw vader Ç. (...) K. (...) (geboren op (...) 1969 te (...) (Turkije); en dat uw vader, alsook uw halfzussen C. (...) C. (...) (geboren te Apeldoorn op (...) 1995), C. (...) N. (...) (geboren te Apeldoorn op (...) 1998) en halfbroer C. (...) I. (...) H. (...) (geboren te Apeldoorn op (...) 2005, allen van Nederlandse nationaliteit) sedert 28/07/2017 van ambtswege werden afgevoerd uit de registers van Antwerpen met onbekende verblijfplaats; dat uw halfbroer C. (...) H. (...) (geboren te (...) op (...) 1988, van Turkse nationaliteit) ingeschreven staat in Antwerpen op de (...) onder F+-kaart geldig tot 19/11/2031 en dat uw halfbroer C. (...) M. (...) (geboren te (...) op (...) 1990, van Turkse nationaliteit) ingeschreven staat op de (...) te 2610 Antwerpen onder F+-kaart geldig tot 13/10/2031. Er staan geen gevangenisbezoeken van hen geregistreerd in uw gevangenisdossier. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen andere meerderjarige familieleden. Er wordt op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13/02/2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10/07/2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit het geheel van uw administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen uzelf en uw vader en halfbroers en halfzussen. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw vader en halfbroers en halfzussen wordt bijgevolg niet aangenomen.

De contacten die u met uw vader en halfbroers en halfzussen mogelijks nog zou onderhouden, kunnen gemakkelijk verder gezet worden via de moderne communicatiemiddelen zoals telefoon, internet of via korte bezoeken aan het land waar u zich zou vestigen.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is supérieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.”

Aldus blijkt dat verweerder uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn minderjarig Belgisch kind. Verweerder is echter van oordeel dat de beëindiging van verzoekers verblijfsrecht niet noodzakelijk afbreuk doet aan het gezinsleven. De gezinsband met verzoekers minderjarig kind wordt door de bestreden beslissing niet verbroken aangezien verzoeker nauw contact kan blijven onderhouden met zijn dochter via moderne communicatiemiddelen en aan de hand van periodieke bezoeken. Bijgevolg heeft verweerder het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvaard en heeft dit afgewogen tegenover de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met dit gezinsleven. Door enkel opnieuw naar zijn minderjarig kind te verwijzen, weerlegt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet. Hij voert slechts een algemeen betoog zonder de vaststellingen van verweerder *in concreto* te weerleggen. Verzoeker toont niet aan dat hij zijn gezinsleven met zijn minderjarig kind niet minstens tijdelijk van op afstand – aan de hand van moderne communicatiemiddelen en periodieke bezoeken – zou kunnen verderzetten. Evenmin toont verzoeker, in weerwil van de beoordeling gedaan door verweerder, aan dat hij daadwerkelijk een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn vader en (half)broers en -zussen.

In casu toont verzoeker niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling in verband met verzoekers gezinsleven onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld, of de op het spel staande belangen niet op een proportionele wijze heeft afgewogen. Er blijkt niet dat enig specifiek gegeven onterecht niet in rekening is gebracht.

In zoverre verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing, door hem te dwingen het grondgebied te verlaten, ertoe leidt dat het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten aan zijn minderjarig Belgisch kind wordt ontzegd, moet ook hier worden opgemerkt dat de bestreden beslissing er voornamelijk niet toe strekt dat verzoeker het grondgebied moet verlaten. Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat verweerder had moeten onderzoeken of aan hem met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een afgeleid verblijfsrecht moest worden toegekend omdat zijn minderjarig kind anders feitelijk gedwongen zal zijn om samen met hem het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Evenmin kan verzoeker zich beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft. Deze kritiek kan derhalve niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 20 van het VWEU of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verder betoogt verzoeker dat hij reeds 11 jaar in België verblijft en aldus het grootste deel van zijn volwassen leven in het Rijk heeft doorgebracht. Verzoeker stelt dat zijn hele leven zich in België situeert en hij geen bindingen meer heeft met zijn land van herkomst, Turkije.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker reeds minstens sinds 2012 – en dus op het moment van het nemen van de bestreden beslissing 11 jaar – in België verblijft. Verweerder oordeelt dienaangaande als volgt:

“Momenteel bent u 28 jaar oud. Overwegende dat u bent aangekomen in België rond 05/09/2012. Op dat moment was u 17 jaar oud. Overwegende dat hieruit dus blijkt dat u het grootste deel van uw leven in Turkije hebt doorgebracht; u bent er opgegroeid en hebt er school gelopen.

Overwegende dat uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat u 11 jaar in België verblijft. U pleegde uw eerste strafbare feiten toen u 6 jaar in België was, met name op 10/07/2018.

[...]

U bent in Turkije opgegroeid en hebt er school gelopen. Overwegende dat u geen gevolg gaf aan de door u via aangetekende zending verstuurde vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht, waardoor u de Dienst Vreemdelingenzaken geen zicht geeft op welke banden u nog precies heeft met Turkije. Toch kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u ook andere banden dan uw nationaliteit hebt met Turkije. Er mag logischerwijze verwacht worden dat u de Turkse taal nog machtig bent. Niettegenstaande een terugkeer naar Turkije na 11 jaar verblijf in België ongetwijfeld weer enige aanpassing zal vergen, maakt u nergens aannemelijk dat dit onmogelijk is. U hebt er immers de grootste tijd van uw leven doorgebracht, bent opgegroeid in een Turks gezin zodat u vertrouwd bent met de Turkse cultuur en uw familie kan u mogelijk

helpen bij het opbouwen van een privéleven en het zoeken naar een job in uw land van herkomst. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw huidige leeftijd van 28 jaar toelaat te veronderstellen dat u in staat bent om op zelfstandige basis uw leven in Turkije opnieuw op te bouwen en uw banden met uw land van herkomst terug aan te sterken. Uw familie beschikt er ongetwijfeld nog over kennis die u bij uw re-integratie kunnen ondersteunen. De (beperkte) werkervaring die u in België opgedaan heeft, kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job elders. Er liggen geen stukken voor dat u in Turkije, dan wel elders, geen degelijke job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien.

[...]

Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Door uw herhaald ten toon gespreide geweld en gebrek aan respect voor vrouwen, uw gebrek aan verantwoordelijkheidszin, schuldinzicht en normbesef valt het niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst zult stellen, waardoor het noodzakelijk is uw verblijf te beëindigen met het oog op het vrijwaren van de openbare orde.”

Deze motieven van de bestreden beslissing tonen aan dat ook een belangenafweging werd doorgevoerd in het licht van verzoekers privéleven, waarbij rekening werd gehouden met de duur van het verblijf in België, de hier opgebouwde banden en de mate waarin er nog banden bestaan met het land van herkomst. Verzoeker toont met zijn algemene uiteenzetting niet aan dat verweerder bij zijn afweging van de ernstige redenen van openbare orde enerzijds en het privéleven anderzijds onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld of dat geen proportionele belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Uit de voorgaande bespreking volgt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening hield met de duur van het verblijf van verzoeker in België, zijn leeftijd, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij nog bindingen heeft met zijn land van herkomst. In de bestreden beslissing is verweerder concreet op elk van de elementen zoals vervat in artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet ingegaan. Hierbij werden de in het administratief dossier aanwezige elementen telkens concreet betrokken en er werd toegelicht waarom deze elementen niet verhinderen dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd. Verzoeker slaagt er niet in om met concrete argumenten aan te tonen dat de beoordeling van het bestuur uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of dat deze beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftieng door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN